

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 427/2015
19.05.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. Ј.Т., због два кривична дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене, адв. М.К., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1804/10 од 06.06.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1297/14 од 13.01.2015. године, у седници већа одржаној дана 19.05.2015. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Ј.Т. као основан, **УКИДАЈУ** правноснажне пресуде Основног суда у Новом Саду К 1804/10 од 06.06.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1297/14 од 13.01.2015. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 1804/10 од 06.06.2014. године, окр. Ј.Т. оглашена је кривом због кривичног дела превара у продужењу из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ и осуђена на казну затвора у трајању од три године.

Одлучујући о жалби браниоца окривљене, Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Кж1 1297/14 од 13.01.2015. године одбио је жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљене адв. М.К., поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде кривичног закона из члана 439. став 1. тач.1) и 2) ЗКП и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости усвоји као основан и обе пресуде укине, а

предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да обе пресуде преиначи и окривљену ослободи, јер дело за које се гони није кривично дело.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је основан.

Основано бранилац окривљене Ј.Т. у захтеву за заштиту законитости указује да је првостепеном пресудом прекорачена оптужба и тиме учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, те да је у конкретном случају примењен закон који се не може применити – члан 439. тачка 2) ЗКП.

Наиме, оптужницом оштећеног К.Н. окр. Ј.Т. стављено је на терет да је извршењем кривичног дела преваре из члана 208. став 3. у вези става 1. КЗ оштећеном нанела штету у износу од 1.181.700,00 динара. Изреком првостепене пресуде окривљена је оглашена кривом да је лажним приказивањем чињенице...навела оштећеног да на штету своје имовине купи стан...за износ од 17.126,00 евра, односно 1.181.700,00 динара, при чему је прибавила себи имовинску корист у наведеном износу.

Уношењем у изреку пресуде износа висине прибављене имовинске користи првостепени суд је прекорачио оптужбу, јер предметном оптужницом окривљеној то није ни било стављено на терет, већ само да је оштећеном нанела штету у наведеном износу.

С тим у вези првостепени суд је у односу на окр. Ј.Т. применио закон који се не може применити и тиме учинио повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП. Ово из разлога што су предметна кривична дела извршена 2003. године, у време важења Кривичног закона Републике Србије, који је блажи за окривљену у односу на Кривични законик важећи у време пресуђења.

Наиме, одредбом члана 171. став 1. раније важећег КЗ РС била је прописана намера учиниоца да стекне противправну имовинску корист и прописана казна затвора од три месеца до пет година, док је квалификаторна околност из ст. 2. и 3. истог члана прибављена имовинска корист, али не и причињена штета, како је то прописано сада важећим кривичним закоником.

Стога је Кривични закон Републике Србије важећи у време извршења кривичног дела блажи за окривљену и исти је, сходно одредби члана 5. КЗ, морао бити примењен, а исти закон је морао бити примењен и у односу на

кривично дело извршено према оштећенима Н.П., Ј.Ј. и В.М., јер првостепени суд у изреци пресуде не утврђује да је окривљена прибавила имовинску корист, већ само да је наведеним оштећенима нанела штету, која, као што је већ речено, није била прописана законом важећим у време извршења кривичних дела.

Поступајући на описани начин, дакле уношењем у изреку пресуде чињеничних елемената који нису били садржани у оптужном акту и применом закона који је строжији за окривљену, првостепени суд је учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, на које повреде се основано указује у поднетом захтеву браниоца окривљене.

Због наведених повреда Врховни касациони суд је укинуо првостепену и другостепену пресуду и предмет враћа првостепеном суду на поновно одлучивање, а у складу са примедбама изнетим у овој пресуди.

Из изнетих разлога, на основу одредбе члана 492. ст. 1. тачка 1) ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Драгана Вуксановић, с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић, с.р.